



SZÖVEG –  
SZÁM KATI

SOROZAT –  
NŐI SZAKASZ

# VÁRÓTÁRSAK



**A várakozás fontos spirituális élmény, de a várótermekben eltöltött órákat inkább az elvesztegetett idővel tudjuk összefüggésbe hozni. Pedig, mint minden, ez is lehet hasznos tapasztalat...**

◆ A rendelőbe érkezve két táborra oszlanak a páciensek. A köszönős fajta azonnal sorsközösséget vállal a jelenlévőkkel, a bizalmatlan hallgatag viszont riválisokat lát bennük, ezért nem haverkodik, legfeljebb megkérdezi, hogy mindenki oda vár-e. Demonstratívan le sem ül (hiszen itt nyilván csak neki van időpontja), vagy azonnal telefonálni kezd, jelezve elkülönülését: „*Iszonyat, mennyien vannak! Úgy látszik, marhára ráérnek az emberek!*”

A várakozók között mindig akad, aki azonnal megosztja az újoncokkal kedélyborzoló infóit: „*Már félórája senki se ment be*” vagy „*Az orvos még itt sincs*” vagy „*Én reggel 8-ra lettem hívva*”. Van, aki bóbiskol, aki le-föl járkal, aki azt latolgatja, kimenjen-e a mosdóba, megkockáztatva, hogy elszalasztja a neki szóló hívást. Páran elvannak a telefonjukkal, és a jelek szerint akad, aki másokat kémlel, hogy megírja belőle e havi cikkét.

Elhangzik néhány jól célzott sóhajtás: „*Egy óra múlva értekeztem van*” vagy „*Valójában csak egy receptért jöttem*”. A leleményesebbek pedig: „*Valami furcsa kiütésekre utalnak, amelyek valószínűleg igen fertőzők...*”, és ha erre sem akad, aki előzékenyen maga elé engedi a sorban, a tapintatlan kéréstől sem riadnak vissza. Azt a zöldfülű empatikus embertársunkat, aki erre felajánlja helyét, innentől fogva a szelíd nagymamák is lesújtó pillantásokkal mérik végig, amiért nagylelkűségével felelőtlenül másokat is hátrébb utasított. Vannak, akik egészségügyi horrortörténetekkel

szórakoztatják várótársaikat, egymásra licitálva, mások e méltatlan helyzet okozóit keresik és találják meg: az orvost, aki felől akár ki is nyuvadhatunk, a kormányt, amely direkt ki akarja nyuvasztani a nyuggereket, a szomszédot, akit tényleg ki is kellene nyuvasztani...

Amikor csilingelve megszólal a sorszám kijelző, a tekintetek mohón tapadnak rá, mint szerencsejátékosé a félkarúrabló sorsdöntő, kigördülő lapjaira. A nyertes legjobb igyekezete szerint igyekszik eljutni cókómójával és papírjaival az ajtóig. Ami nem is olyan egyszerű, ha épp egy idősebb páciensről és egy türelmetlenebb asszisztensnőről van szó, ilyenkor könnyen megeshet, hogy újabb számot sorsolnak, mielőtt célba érne a szerencsés. Ráadásul ilyenkor a „csak receptért jöttem”-várótárs már lesen van a kapunál.

Amikor odabent már kezd kétségessé válni a várakozók ellátása, az egészségügyi személyzet a felezős módszert választja: „*Akinek nincs időpontja, ma nem tudjuk fogadni.*”

Ekkor a jól felfogott érdekek mentén újrendeződik a csapat, előrelátó és rendszerbe illeszkedő időpontosokra és felelőtlen időpontatlanokra. Itt és most mindenkinek állást kell foglalnia, hiszen a jólnevelt hallgatás annak a jele, ha valakinek vaj van a fején: nem elég beteg, vagy talán protekciós. Egy idősebb úr próbál közbeszólni, de a nővér nekiszegezi a kérdést:

– Uram, van időpontja?

– Nem, Asszonyom, nekem betegségem van – feleli. ◆